

Lotte Mørks prædiken juleaften

Taler

Lotte Mørk
Hospitalspræst

Dato

24. december 2024

Sted

Rigshospitalets Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

1 Påsken begynder med julen

Sidste år, lige før jul, talte jeg med et forældrepar, som havde fået et meget for tidligt født barn. Det dejligste lille barn - velskabt, men bare ikke modent til at komme ud endnu. Forældrene havde ventet barnet med den største glæde, som nu var overskygget af uvished, angst og sorg, fordi de ikke anede, hvor det hele ville ende. Midt i det hele var de faktisk også i sorg over omverdenens måde at møde dem på. Det var jo lige før jul, men ingen talte med dem om julen. "Det er som om julen gør det hele meget værre," sagde de.

10

At være på Rigshospitalet under deres omstændigheder rimer ikke så godt på jul. Julen er en fest: Vi fejrer Jesu fødsel. En nyskabelse. Og det er svært at være en del af den fest, hvis man ikke kender fremtiden for sin egen nyskabelse.

15 Men er julen ikke netop vigtig her?

Præsterne på Rigshospitalet havde op til jul en samtale om, hvorvidt vi skulle have en julekrybbe i vores kirke. Tænk på, hvis du lige har mistet dit barn og så går ned i hospitalskirken for at finde lidt trøst, og det første du møder er krybben med et lille nyfødt barn. Er det for barskt? Vil det gøre det hele værre?

20

Nej, tværtimod! For julen har det glade budskab: "*Os er i dag en frelser født*". Tænk at vi har så stærk en religion, som vi kan læne os ind i. Især når vi står i den største krise.

25

Der er nemlig noget vi glemmer: Når mange efter det obligatoriske kirkebesøg juleaften går hjem og synger: "*Julen varer lige til Påske*", så tænker de ikke over,

30 at påsken begynder med julen: Jesu død starter med fødsel. Julen peger direkte frem mod påske, og det er præcis, hvad vi har brug for i vores nød. Her har vi brug for at vide, at livet ikke bare ender med død, men med opstandelse.

35 Det er ikke kun for det her forældrepar, at julen bliver med noget, vi frygter og ængstes for. Jeg tror vi alle kender fornemmelsen af at “gøre” op med vores liv i denne tid. Julen er hjerternes fest – og jeg skal love for, at de er på arbejde. Hjerter handler ikke kun om alt det gode, men også om alt det svære. I julen bliver alt intensiveret. Alle har deres – om det handler om sorg, krig, stress, sygdom, angst, skilsmisse eller bekymring for fremtiden. Og julen gør uden tvivl alt det tydeligt. Den gør virkeligheden tydelig: Vi VED, at det er sådan, at
40 verdens bedste fortælling kan blive til verdens tungeste:

Fortællingen om det lille barn Jesus i krybben ender på et kors. Og forældreparret med det for tidligt fødte barn, de havde ventet med længsel, var nu en fortælling fyldt med afmagt og uvished. Men det var DERES fortælling
45 uanset, hvad der kom ud af den. Og den fortælling er selvfølgelig sorgfuld, men faktisk også glædelig! Sorgen kommer, fordi der er kærlighed. Sorg er et bevis på, at der er kærlighed – og glæde. Jeg tror på, at det er glæden, der vinder, fordi den var her først. Hvis det ikke var for glæden, havde der aldrig været sorg.

50 Men vi har brug for at nogen husker os på det! ... at det vil blive anderledes. Juleevangeliet handler om, at Gud sender mennesker til os, der kan huske os på det. Når mørket og sorgen omslutter os, skal vi vende os mod det menneske – som måske kommer som en engel i natten. Det er slet ikke sikkert, det er et menneske, vi kender eller havde forventet.

55 Faren til det for tidligt fødte barn, jeg talte om før, fortalte, at han en sen nattetime havde været ked af det og helt uden håb, og så var der en sygeplejerske, der var kommet ind til ham og havde set hans håbløshed. Hun havde sat sig ned og sagt: “Læg du dig lidt tilbage – så holder jeg håbet for dig imens”. Det var
60 første nat, han havde fået et par sammenhængende timers søvn. “Hun var en slags engel, der kom i natten,” sagde han. Hun turde hans håbløshed. Hun viste ham, hvordan Gud åbner himlens port julenat, så vi får mulighed for at kigge derind.

65 Den oplevelse kommer ikke nødvendigvis til alle, og det er her vi skal bruge krybben - i overført betydning. Når vi ser barnet i krybben, bliver vi mindet om,

at verdens tungeste fortælling ikke skal forblive så tung. For der er en opstandelse. Men vi skal have et menneske til at pege på den, og DU er det menneske – du skal pege på krybben for den anden – HUSK det! Julen varer lige til påske. Hvis ikke det havde været for Jesus på korset, havde vi ikke haft kristendom. Aldrig det ene uden det andet.

Så jeg er slet ikke i tvivl om, at der skal være en krybbe i Rigshospitalets kirke. Det skal der, fordi den skal pege frem – for vi har brug for noget rækker længere ud – der minder os om, at døden ikke får det sidste ord. Kærligheden får det sidste ord. For kærligheden kan bære døden – den fortsætter selvom døden kommer. Og når vi ser det lille barn Jesus i krybben, bliver vi mindet om den kristne fortælling, som vi har så hårdt brug for at blive fortalt ind i, når vores egen fortælling om os selv er gået i stykker. Barnet i krybben insisterer på liv og opstand mod døden!

Og nu tilbage til forældrenes klage over den manglende jul. Ingen turde nævne den søde juletid med et ord. Selvfølgelig fordi de var bange for, at forældrene skulle blive endnu mere kede af det. Men det var et misforstået hensyn. Jeg tror ikke nogen havde magt til at gøre dem mere kede af det, end de allerede var. Men jeg tror også, at der var noget andet på spil. Nemlig at det var svært at turde forældrenes afmagt. Og det er da klart, hvis man tror, at julen *kun* handler om røde hjerter og god mad. Så går man galt i byen. For jul handler om HELE budskabet: Fødsel, liv, død og opstandelse. Så forudsætningen for at kunne inddrage forældrepar i julens glæde er, at vi skal tro på hele budskabet. Og ja, det betyder faktisk, at vi også selv bliver konfronteret med vores eget liv OG død. Lige nu er forældrene ramte, men det er jo bare et spørgsmål om tid før vi også er. For sådan er livet.

De – VI – skal se krybben. Men det kræver, at vi hjælper hinanden med at tro på HELE det kristne budskab, så julesorgen kan slukkes!

Jeg vil slutte med et citat fra den gæstebog, der ligger i Rigshospitalets kirke, som siger det meget præcist:

”En stor tak til kirken, som hjalp os i vores svære stund i december, da vi mistede vores lille pige. Det har betydet så meget, at hun kunne blive døbt, da hun blev født. Og tak til Gud, fordi vi fik lov til at få et par timer med vores smukke datter, inden hun døde”.

Den lille pige vil altid være deres – det kan intet ændre på – og de ville aldrig
være foruden, på trods af den overvældende sorg. Og det er præcis dét, du kan
110 anerkende ved at ønske dem “Glædelig jul” - måske lige præcis dem! For julen er
fuld af glade engle, der synger: *Ære være Gud i det højeste og fred på jorden.*

Amen

115

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

120

Tags

Første tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lotte-morks-praediken-juleaften>

125

130

135

140